

„Nič ne rečem, ne morem! Po pravici povem: Za pettisoč si privil Smrekarja!“

„Za pettisoč,“ se je začudil sodnik in si zapisal.

„No torej! Ali sem potemtakem falot, gospod sodnik?“

„Ali bi Vi prisegli na vse to?“

„Nič ne prisegajmo,“ je silila Strniška. „Kar je, je. Bog ve, kdo je ukradel prav to pismo.“

„Prisego,“ je zahteval advokat Taljanov.

Pa smo prisegli in konec je bilo pravde. Strniška mi je plačala kosilo ter me takorekoč odpuščanja prosila. Tako, Markovec! Sedaj naj le še kdo iztegne jezik, če se mu ljubi.“

„Jaz bi mu ga ne dal ne kaplje!“ je omenil Markovec.

„Da mi bo razbijal in me zmerjal! Naj pije, kaj mi mar,“ se je izgovoril krčmar in se okrenil drugim.

„Kako sodiš,“ se je obrnil Andrej k Markovcu.

Markovec je skomizgnil z rameni, nato pa dejal poltiho:

„Za njegovo prisego — hm — kaj bi govorili! Molčimo. Bog bo sodil!“

Možje so se nekaj trenutkov molče ponujali z vinom, dokler se ni razpletel pogovor o drugih stvareh in je tekel veselo in hitro, kakor ura na

POGLED NA CARIGRAD PROTI MORJU.

Jok je segel po zadnjem ostanku žganja. Roka se mu je tako očitno tresla, da so se možje spogledali.

„Fej,“ je pljunil zadnji požirek na tla, vrgel krono na mizo in vstal.

„Rahne, tudi tvoja slivovka je za nič. Pomije! Tako nas slepariš, da bi že davno moral sedeti, lakom!“

„Kaj res že greš?“ je vprašal Andrej.

„Grem k Plankarju. Ta ima boljšo robo.“

Sicer neprestano kričeči mešetar je utihnil in se zibal proti vratom. Obe roki je uprl ob podboje, da je mogel v vežo.

Možje so molčali, dokler se ni vrnil Rahne, ki ga je spremil na cesto.

„Dobro je težak,“ je opomnil Rahne.

steni, ki je pokazala na polnoč, preden so kaj pomislili na domov.

Zato so se vsi zaeno naglo dvignili in odšli, kakor bi se ustrašili predolge zamude.

Črne sence so se gugale sredi bele planjave. Mraz je pritiskal, da se jim je obešalo ivje na brke in kučme. Možje so se glasno razgovarjali, da se je razlegalo po dolini in je utihnil lajajoči lisjak v hribu ter poslušal. Preden so prišli do razpotja, so zapeli kraguljčki. Od nasprotne strani je letela dolga senca po poti proti razpotju.

„Smrekar!“ je spoznal kraguljce Markovec. „Postojmo, da odpelje pred nami! Pri Sv. Volbenku je bil zaradi neke kupčije.“

Vrsta črnih senc je obstala druga za drugo v ozki gazi.